

мѢ Е БЫЛО, ДА НЕ БЫ СЕ РОДИЛЪ ТОА ЧЕЛОВѢКЪ.

22 И КАТО ИДОХА, ЗЕМА Исвсцъ, хлѣвъ и като благослови, преломи го и даде имъ, и рече: ЗЕМЕТЕ ИЖДЕТЕ: ТОВА Е ТѢЛО ТО МОЕ.

23 И ЗЕМА ЧАША ТА, И КАТО ВОЗБЛАГОДАРИ, ДАДЕ ИМЪ: И ПИХА ОТЪ НЕА СИЧКИ ТЕ.

24 И РЕЧЕ ИМЪ: ТАА Е МОА ТА КРОВЬ НА НОВИЯТЪ ЗАВѢТЪ, КОАТО СЕ ИЗЛИВА ЗА МНОЗИНА.

25 ИСТИНА ВИ ДѢМАМЪ: ЗАЩО НЕМА ВЕЧЕ ДА ПИЕМЪ ОТЪ РОЖДА ТА ЛОЗНА, ДО ОНЫЙ ДЕНЬ, КОГАТО ЩЕ ГО ПИЕМЪ НОВО ВЪ ЦАРСТВО ТО БОЖІЕ.

26 НАТО ЗАПОАХА, ИЗЛѢЗХОА ВЪ ГОРА ТА БЕЛИСКА.

27 И РЕЧЕ ИМЪ Исвсцъ: ЗАЩО СИЧКИ ТЕ ВЫЩЕ СЕ СОБЛАЗНИТЕ ЗА МЕНЕ ВЪ ТАА НОЩЬ: ЗАЩОТО Е ПИСАНО: ЩЕ ДА ОУДАРИМЪ ПАС-ТЫРАТЪ, И ЩЕ ДА СЕ РАСПРЪСНАТЪ ОВЦЫ ТЕ.

28 Но послѣ, когато воскре-снемъ, ще вы преваримъ въ Галилеа.

29 И Петръ мѢ рече: ако и сички те да се соблазнатъ, но азъ не.

30 И РЕЧЕ МѢ Исвсцъ: истина ти говоримъ: зашто ты днесъ, въ таа нощъ, докле юще не е по-пелалъ пѣтело двапжти, ще се отречешъ отъ мене три пжти.

31 И той юще повече дѢмаше ако потребва и да оумремъ съ тебе, не щемъ да се отречемъ

отъ тебе, така и сички те говореха.

32 И отидоха въ село то, което се выка Геосманія, и рече на оученицы те си: седе те тѢка доде идемъ да се помолимъ.

33 И ЗЕМА Петра и Іаква и Іанна съ себе си, и начна да се оустрасива, и да тѢжи.

34 И РЕЧЕ ИМЪ: скорена е дѢша та ми до смертъ: стойте тѢка, и кодрствѣйте.

35 И като преиде малко по на тамъ, падна на земля та: и молешесе, ако е възможно да го замине часо.

36 И ГОВОРЕШЕ: Явва, Оче, сичко ти е възможно: замине ме съ таа чаша: но не щото азъ и скамъ, но щото ты.

37 И дойде и найде ги че спаваха: и рече на Петра: Симоне, спишъ ли; не може ли единъ часъ да побдишъ.

38 БДЕТЕ И МОЛЕТЕСЕ, ДА НЕ ВЛѢЗЕТЕ ВЪ НАПАСТЬ: зашто дѢхо е кодръ, а плоть та немощна.

36 И пакъ отиде та се помолити, и това исто то слово рече.

40 И КАТО СЕ ВЪРНА, НАМЕРИ ГИ ПАКЪ ЧЕ СПАВАХА, (зашто имъ беха штегнали очи те за сонъ) и не знаеха що да мѢ отговоратъ.

41 И дойде третій пжть, и рече имъ: спавайте прочее и почивайте си: наклижи крайо, дойде часо ето, предавасе Сынъ чо-